

Under den Valgkamp, vi for nylig førte rundt om i Landet, plejede Venstres Talere at sige om det Krav om Nedsikring, som de mente var en Slags Særejendom for dem, at det havde en indre Kraft, der nok skulde bringe det til Sejr siden. Jeg skal ikke indlade mig paa, i hvilket Omfang denne Betragtning er rigtig, men jeg tror, man kan sige, at der i denne Tanke om Samfundets Nødværgeret overfor de store Arbejdskonflikter er en indre Styrke, der nok skal føre den frem i de kommende Tider. Ikke mindst tror jeg, man kan sige dette, naar man vender Tanken mod Erfaringerne fra de sidste store Arbejdskonflikter, vi har haft herhjemme.

Man siger fra Modstandernes Side, og det ærede Medlem Hr. Bouet har sagt det her i Dag, at Erfaringerne andetsteds fra ikke er tilfredsstillende. Jeg har allerede sagt, at disse Erfaringer rammer ikke et Forslag af den Beskaffenhed, som der her er Tale om, thi de er alle hentet ud fra Ordninger, der er himmelvidt forskellige fra det, som her er foreslaaet. Jeg kan i øvrigt ikke erkende, at Erfaringerne er saa uheldige, som det ærede Medlem mener. Store og meget vanskelige Konflikter er løst gennem Voldgift i det ene Land efter det andet, og der er ingen Tvivl om, at i de Lande, hvor Systemet er forsøgt, har det i givne Situation været af overmaade stor Værdi. Men intet af det er jo afgørende, naar det drejer sig om et Forslag af en saa forskelligartet Beskaffenhed, som der er Tale om her.

Jeg vil for min Del for øvrigt tilføje, at jeg tror ikke, der er ret mange Lande, maaske ikke noget Land, hvor en Lovgivning af denne Beskaffenhed er saa paakrævet som netop i Danmark, og det af to Grunde. Den ene Grund er den, at Organisationerne i vort Land har en Styrke, som de intet andet Sted har. En stor Arbejdskonflikt selv i England, for ikke at tale om Frankrig, selv i Tyskland, kan jeg sige, er alle Dage en Arbejdskonflikt, der omfatter en Del af de Fag, den gælder. Det er saaledes, at Dele deraf holdes udenfor. Disciplinen gennemføres ikke fra nogen af Siderne. Jeg er tilbøjelig til at tro, at de eneste Lande, hvor en Arbejdskonflikt overhovedet kan gennemføres med virkelig Styrke og Disciplin, er de skandinaviske Lande, og navnlig indenfor disse Danmark. Men netop dette bevirker jo, at Kampen for det samlede Samfund kan faa en endnu mere gennemgribende Betydning end i noget af de andre Lande, hvor Kampen ikke føres igennem til Bunds. Af denne Grund er en

Ordning, der giver Samfundet Nødværgermidler, mere paakrævet i Danmark end andetsteds.

Dertil kommer et andet betydningsfuldt Grundlag for en særegen Ordning i Danmark, nemlig dette, at en bestemt Del af det danske Næringsliv er lettere at ramme paa en alvorlig Maade end Næringslivet i andre Lande. Jeg tænker paa det danske Landbrug, hvis Tilværelse i saa afgørende Grad er bygget paa Udførsel til andre Lande og navnlig til eet bestemt Land. En Arbejdskonflikt, der i og for sig aldeles ikke vedrører det danske Landbrug, kan under de nuværende Forhold bringe os i en saadan Tilstand, at Mængder af Varer af letfordærlig Karakter ikke kan blive brugt. Og endelig kan der, hvis Konflikten bliver af nogenlunde varig Karakter, fremkaldes det Forhold, at vi drives ud af et for Danmark særdeles betydningsfuldt Marked for vore Landbrugsvarens Vedkommende. Af disse Grunde anser jeg det for langt mere paakrævet i dette Land end andetsteds at gennemføre Lovgivningsbestemmelser af den Karakter, vi her anbefaler.

Det ærede Medlem Hr. Bouet spurgte mig: Men tror De da paa Gennemførligheden af en Voldgiftskendelse i saadanne Situationer? Ja, i Tilfælde, hvor Situationen er saaledes tilspidset, at Landets Regering foreslaar og Landets Rigsdag vedtager Sagens Afgørelse ved Voldgift, dør nærer jeg for min Del ingen Tvivl om, at der bag denne Voldgiftsavgørelse vil staa en saadan Magt og Myndighed, at man ikke kan regne med, at nogen af Parterne gaar imod. Selv andetsteds, hvor der ikke findes saadanne særlige afgørende Grunde, er jo Forholdet dette, at man i det store og hele har bøjet sig for de trufne Voldgiftskendelser. Det var Tilfældet for Arbejdernes Vedkommende i Norge paa et Tidspunkt, hvor de havde bekæmpet Gennemførelsen af den paagældende Lov. Hertil kommer, at man ved Loven ganske naturligt vilde faa de samme Tvangsmidler, om man saa vil, overfor den af Parterne, der ikke bøjede sig for Kendelsen, som man nu har ved den faste Voldgiftsrets Afgørelser i de Stridigheder, den nu har Myndighed til at afgøre.

Jeg tror da ogsaa, at der i stigende Grad hos Modstanderne af denne Tanke gør sig en Usikkerhed gældende, der maaske kunde bane Vejen for en fordomsfri Prøvelse, som inden alt for længe kunde føre til et Resultat. For Socialdemokraternes Vedkommende ser jeg ikke i deres Holdning en afgjort og principiel Modstand mod de Forslag og de Tanker, som her foreligger. Det er vel saa-